

PREMI DE PINTURA JOAN FONTANET I CASAJOANA

Recordarà el lector la convocatòria, en nota apareguda al número 27 de la nostra revista, d'aquest Premi -enguany extraordinari- memorial Joan Fontanet i Casajoana, el nostre recordat compatriota que en vida es distingí per les seves excepcionals qualitats cíviques i humanes i en les vessants ben diverses de la seva activitat, en totes les quals deixà una profunda empremta deguda a la delicadesa del seu tracte i al seu amor per les tasques ben fetes: la industrial i empresarial, d'una banda, i l'afecció apassionada per l'art i els artistes, de l'altra, la qual cosa deixà palesa en fundar la Galeria Gisbert Art, Sala que ara duu el seu nom en homenatge i record a la seva personalitat i al buit que ha deixat entre els que el tractàrem.

La cultura de "peatge" -ens volem referir a la no oficial, a la que depèn de la iniciativa privada i que, per tant, connecta de forma més veritable amb les preferències estètiques del ciutadà d'avui- restarà endeutada amb en Joan Fontanet pel Concurs de pintura a l'oli que ell va instituir a la seva galeria del carrer del Sol i que, a partir d'aquesta segona edició, portarà el seu nom.

Notícia del Concurs

L'àmbit de la convocatòria abasta tot l'estat espanyol, de tal manera que dins un total de noranta obres presentades enguany -amb la lògica abundor d'autors sabadellencs i barcelonins- hom hi troba també artistes de Madrid, València, Ciutat de Mallorca, Navarra, Astúries, Castella i Galícia junt amb els que provenen de punts diversos de la nostra nacionalitat.

El Concurs determina en les seves Bases uniformitat en les mides del suport i de l'emmarcatge, normes que creiem francament encertades ja que pressuposen una igualtat de "terreny" per a tots els participants, tot evitant que determinats formats puguin primar sobre d'altres, establint diferents escales òptiques al marge del seu contingut objectiu. De més a més, han permès per al contemplador una còmoda lectura de l'exposició,

que resulta summament agradable malgrat l'heterogeneïtat pròpia d'un certamen de tema lliure.

La tònica qualitativa general de la mostra és força acceptable i, sigui per l'esmentada normativa de mesures, sigui perquè es nota una mena d'orientació per part dels artistes cap a un cert aglutinament en els estils que atenua l'abigarrament propi d'aquest tipus de concursos, en resulta una visualització de conjunt, sense daltabaixos, tot i poder l'espectador aïllar perfectament cada obra en un examen més detingut.

No podem deixar sense esment el bell gest del jove artista local Pere Melis, qui davant d'allò que per a la vida artística de la nostra ciutat ha representat el pas d'en Joan Fontanet i Casajoana ha volgut fer donació de la seva obra a la família del desaparegut promotor, a tall d'homenatge personal; obra que, per cert, crida força l'atenció pel seu tractament formal i material -planimètric, per entendre'ns- tot i la joventut del seu autor.

Personalment ens complau molt l'obra de la barcelonina M. Gil i Grano, la del nostre Pere Sanromà, i la del manresà Ernest Descals, i no creuríem honest deixar-ho de fer constar ací, així com que la nòmina de treballs que a parer nostre són destacables faria llarga aquesta crònica.

El triomf dels realismes

Difícil haurà estat -per las raons apuntades- la feina del jurat, el veredict del qual ha adjudicat el primer premi al valencià Miquel Vicens i Riera, autor d'una obra màgicorealista molt personal i amb certa influència o referència prerafaelita -un tipus de pintura per cert bastant allunyada del panorama estètic que habitualment se li ofereix al "diletante" sabadellenc- el segon guardó ha estat per al quadre del tarragoní Jaume Queralt, una testa que si d'intenció tira també cap un "realisme-altre" pictòricament evidència una desimboltura i una capacitat de síntesi remarcables. Ha atorgat també el jurat mencions especials a les obres els autors de les quals Joan Martí i Ara-

Bust de Joan Fontanet, realitzat per l'escultora nord-americana Glenn Rabasa.

gonès, de Barcelona, Eduard Font i Cleries, de Moià -ambdós ben diferents, però més apropats a una pintura tradicional o convencional- i José Luís Fuentetaja, conegut pintor realista madrileny actualment afincat a Sitges.

Un veredict, en fi, que hom troba molt adequat al moment actual de la plàstica de cavallet que en les seves propostes més últimes s'orienta cap a la pintura de la realitat -sigui quotidiana com en Fuentetaja o onírica com en Vicens- i que hom creu afortunadament coincident amb el que entén ha de ser una galeria d'art: una plataforma cultural-informativa ón el marxandisme o el factor econòmic no tingui preponderància damunt la cosa artística, si no que ambdós es complementin en un pla d'igualtat. Un concurs com el que ens ocupa pensem que serà un bon vehicle per mantenir al dia la informació sense rompre l'equilibri amb l'economia. Uns resultats com els obtinguts en aquesta edició -i amb els que cadascú podrà estar naturalment conforme o disconforme- són prova de que la solvència i la bondat intrínseques de l'obra d'art suren sempre malgrat que en altres llocs i ocasions se'ns vulgui donar una "altra cosa".

Sabem que la tenacitat i el bon gust i criteri de la vídua de Joan Fontanet, Maria Teresa, qui ara resta al front de la galeria amb col.laboració de llurs fills, donarà en anys successius continuïtat a aquest premi, amb majors èxits si convé -i això ja no depèn tan d'ella si no de la capacitat de superació dels nostres pintors- per al bé de la cultura, de la ciutat i de la memòria d'en Joan, que tots plegats s'ho mereixen ben bé prou.

R. C. D.

És una gentilesa de

TOT ART

Sant Pere, 21
Tel. 725 91 06 - SABADELL